

οικοδομή, ἡ τοῦλάχιστον ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ πύργου ἐγένετο κατὰ τὸ θῆρος τοῦ 1225 μ. Χ. καὶ τὸ τέλος τῆς 13 ἰνδικτιῶνος, ἦτοι τοῦ 13 ἔτους τοῦ 82 κύκλου τῶν ἰνδικτιῶνων, τοῦτ' ἐστὶ μετὰ τοὺς μεγάλους θριάμβους Θεοδώρου τοῦ Κομνηνοῦ, τὴν κατὰ Πέτρου τοῦ Κορστειανοῦ νίκην καὶ τὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἁλώσιν κτλ. (ἰδ. ἄνωτέρω). Τεθέντος δηλαδὴ, ὅτι οἱ ἐν τοῖς στίχοις 9—11 περιεχόμενοι περίεργοι καὶ τοῖς Βυζαντινοῖς χρόνοις μάλιστα ἰδιάζοντες ἀριθμοὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ ἀπὸ κτ. Κ. 6733 ἔτος σημαίνουσιν, ἐὰν ἐτέρωθεν μὲν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀφαιρεθῇ ὁ 5508 ἐμφαικῶν τὸ μεταξὺ κτ. Κ. καὶ Χ. γενν. διάστημα, προκύπτει ὑπόλοιπον 1225 μ. Χ. ἐτέρωθεν δὲ εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀριθμὸν προστεθῇ ὁ 3, καὶ τὸ κεφάλαιον 1228 διαιρεθῇ διὰ 15, προκύπτει πληκονμὲν 81 (ὁ ἀριθμὸς τῶν συμπεπληρωμένων κύκλων). ὑπόλοιπον δὲ 13 (ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν τοῦ ἀτελοῦς ἔτι 82 κύκλου).

Γ'). Ἀφ' οὗ διὰ τῶν εἰρημένων ἀρκοῦντως διεσφῆθη, νομίζω, τὸ τε ἱστορικὸν καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ πύργου, ὁ ὑπομονητικὸς ἀναγνώστης ἐπιτρέψει μοι, ἱλπίζω, νὰ μεταβῶ καὶ εἰς τινων λέξεων ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐξηγήσιν. Καὶ πρῶτον τὸ ἐπιθετον εὐτυχῆς ἐπιγράφεται τῷ Ἰωάννῃ καταλλήλως, νομίζω, καὶ διὰ τὰς ἰδίαις αὐτοῦ πράξεις καὶ κατορθώματα καὶ διὰ τὰς τῶν υἱῶν, μάλιστα τοῦ Θεοδώρου (ἰδ. ἄνωτέρω). Τὸ δὲ σεβαστοκράτωρ ἐστὶν εἰς τῶν πολυπληθῶν ἐκείνων πολλακίς ξηρῶν τίτλων, ἢ ἑπωνυμιῶν, τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἤδη τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος εἰσχωρησάντων, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Ἀσιατικῷ τῷ τρόπῳ αὐξηθέντων καὶ ἐπὶ Βυζαντινῶν τέλος, μάλιστα ἐπὶ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ εἰς λεπτολόγον καὶ δυσδιάγνωστον πληθὸς καταντησάντων. Τρίτον δὲ βαθμὸν κατέχων κατ' ἀρχὰς μετὰ τὸν αὐτοκράτορα, δεῦτερον δὲ μετὰ τὸν δεσπότην, οὕτως ὀνομαζομένων πρῶτον καὶ κυρίως τῶν υἱῶν καὶ ἀδελφῶν τοῦ αὐτοκράτορος, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλων μὴ τοιούτων, κατὰ χάριν καὶ εὐνοίαν, ἀνώτερος ὢν τοῦ σεβαποῦ (augustus) καὶ καίσαρος (caesar) καὶ συστοίχους ἔχων αὐτὸν τὸν σεβαστὸν, τὸν πρωτοσέβαστον, καὶ τὸν δεκάπηνυν πανυπερπρωτοσέβαστον, καὶ ἀπονεμόμενος πολλακίς, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ὁμοίων τίτλων, καὶ ἄνευ ὑπηρεσίας (6), συνεπάγων δὲ ὡς κόσμημα τοῦ ἀξιώματος τὸν στέφανον (Νικητ. ἐν Ἀλεξ. Κομν. β. 4), ἐδόθη πρῶτον τῷ Θεσσαλίᾳ ἡγεμόνι κληρονομικῶς παρὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου (Γρηγ. Ζ') εἰς δὲ τὴν αὐτὴν εἰσῆχθη ὑπὸ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰωάννην εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο διορίσαντος (Ζωναρ. Κωδιν.),— τὸ ἄρθρον πορφύρας, συνώνυμον δὲ τῷ πορφυρογέννητος, ἐδόθη τῷ Ἰωάννῃ, νομίζω, διότι πρὸς μητρὸς κατήγετο ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Κομνηνῶν (ἰδ.

ἄνωτέρω ἐν ἀρχῇ τοῦ Α')., ἐξ οὗ καὶ ἔλαβε τὴν ἑπωνυμίαν Κομνηνός. Πορφυρογέννητοι δ' ἐλέγοντο οἱ Βυζαντινῶν αὐτοκράτορες ἐκείνοι μάλιστα ὅσοι ἦσαν ὠντο βασιλεύοντες ἤδη τοῦ πατρὸς (Ducange. Glossar. σ. 207). διότι τότε ἐγενῶντο οὐ μόνον ἐκ πατρὸς πορφύραν ἐνδεδυμένοι, ἀλλὰ καὶ ἐν οἰκῇματι τοῦ παλατίου, τῷ ἰδίῳ πορφύρα καλουμένῳ, διωριζόμενοι κατ' Ἀνναν τὴν Κομνηνὴν (7), εἰς τοὺς τόκους τῶν βασιλισσῶν. Οὕτω δ' ὠνομάσθη τὸ οἶκημα πάλιν κατὰ τὴν αὐτὴν Ἀνναν (βιβλ. Ζ' σ. 190), διότι καὶ τὸ ἑλπίος καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐκ μαρμαροῦ πορφυροῦ. Ἄλλως δ' ἄλλως ἐξηγοῦσι τῶν πορφυρογεννητῶν τὴν ὀνομασίαν (Κορ. Ατακτ. Τόμ. Α' σ. 40) Τὸ Δούκα συνώνυμον ὃν κατ' ἀρχὰς τῷ Δούξ (Dux) καὶ τῷ στρατηγῶν σημαῖον κατήντησεν ὕστερον οἰκογενετικὸν ὄνομα ὡς π. χ. τοῦ κατὰ τὸ 1059 τὸν Βυζαντινὸν θρόνον παρὰ Ἰσχακίου τοῦ Κομνηνοῦ διαδεξαμένου Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα, Ἰωάννου τοῦ Δούκα τοῦ Βιτάτζου, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπονέμεται καὶ τῷ ἑτέρῳ Θεόδωρῳ ὡς καὶ τοῖς ἀπαγνόις αὐτοῦ. Ἡ πληθὺς τῶν ὀγκηρῶν ἐπιθέτων, τῶν ἀποδοτικῶν αὐτῷ, εἰ μὲν μὴ καθ' ὁλοκληρίαν, τοῦλάχιστον ἐν μέρει δικαιολογεῖται, νομίζω, ἐκ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θεοδώρου, ἐν καιροῖς μάλιστα σπανιότιτος μεγάλων πράξεων καὶ θαφειλας μεγάλων καὶ στομφωδῶν ἔργων.

Δ. I. Μανρογράφος.

ΕΙΝΑΡΜΕΝΗΣ ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΔΙΩΓΜΑ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Α'.

Ἐδῶ καὶ δύο ἔτη, εἶχα λάβει ἐπιστολὴν ἀπὸ θείαν μου Σωφρονίαν, τὴν καλὴν ἐλείνην γερόντισσάν ἦτις, καθ' ὅλον τὸ μακρόν της στάδιον, ἐνηργεῖ τόσον εἰς τὸ νὰ νυμφεῖ τοὺς ἄλλους, ὥστε δὲν εἶχε καίρὸν νὰ συλλογισθῇ πῶς νὰ νυμφεῖται ἡ ἑαυτοῦ τοῦτο καὶ ἐκείνη μὲν ἔμεινε ἀνύπανδρος, ἐγὼ δὲ τὴν σήμερον κληρονόμος της.

(7) Τὴν βασιλίδαν κατὰ τὸ ἀφωρισμένον παλαιὸν τιτούσαις τῶν βασιλίδων οἶκημα ἐπὶ ὁδῶσιν εὐρηκώς. Πορφύρα δὲ τοῦτο οἱ ἀντιὸν ὀνομάζουσιν. ἐξ οὗ καὶ τὸ τῶν πορφυρογεννητῶν ὄνομα εἰς τὴν οἰκουμενὴν διέδραμεν (Ἀντ. βιβλ. ζ'. σ. 166.

(6) Ὁ δεσπότης μὲν, ὁ σεβαστοκράτωρ καὶ ὁ καίσαρ οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἔχουσιν, ἐὰν μὴ ταχθῶσιν εἰς ὑπηρεσίαν (Κωδιν. περὶ ὁφικ. τοῦ παλατίου τ. Κωνσταντινουπ.).